απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

Νοσταλγικό Παρελθόν

ΔΕΝ είναι μόνο ο Άγγελος Τερζάκης ένας νοσταλγός του παρελθόντος, αλλά και πάρα πολλοί συμπατριώτες μας, από τις μεγάλες εκείνες στρατιές των πρώτων μεταναστευτικών χρόνων. Όπως ο Τερζάκης σαν ανυπότακτος νοσταλγός του παρελθόντος αναπολεί την ειδυλλιακή ζωή της παλιάς Αθήνας, ακριβώς και πολλοί συμπατριώτες μας νοσταλγούν τα παλιά ωραία χρόνια της Αυστραλίας. Εκείνα τα παλιά νοσταλγικά χρόνια, όπως μου τα διηγήθηκαν κάποιοι πρωτοπόροι δικοί μας, όταν έμπαινες στην τράπεζα οι υπάλληλοι σε δέχονταν με το χαμόγελο και ο διευθυντής σε φώναζε με το μικρό σου όνομα, γιατί οι γνωριμίες τότε των διευθυντών με τους πελάτες ήταν επιβεβλημένες και το σπουδαιότερο όλες οι υπηρεσίες που σου πρόσφεραν οι τράπεζες ήταν εντελώς δωρεάν. Υπήρχε τότε μια εγκάρδια εξυπηρέτηση και πιο στενή σχέση ανάμεσα σε υπάλληλο και πελάτη. Τότε, φυσικά, δεν υπήρχαν ηλεκτρονικοί υπολογιστές, αυτόματες τράπεζες και αστρονομικοί μισθοί για τους υψηλά ιστάμενους των πιστωτικών ιδρυμάτων που εμπορεύονται το χρήμα και φυσικά οι τράπεζες όχι μόνο επιβίωναν, αλλά παρουσίαζαν και μεγάλα κέρδη κάθε χρόνο. Ο κόσμος τότε έτρεφε μεγάλη εκτίμηση για τις τράπεζες, αλλά και οι διευθυντές των τραπεζών καλούσαν όλους τους πελάτες να παρευρεθούν στα χριστουγεννιάτικα πάρτυ.

ΣΗΜΕΡΑ από τις τράπεζες έχει εκλείψει το ενδιαφέρον για τους πελάτες τους. Βλέπουν πια τον πελάτη σαν δολλάριο και όχι σαν άνθρωπο. Όταν μάλιστα δεν έχεις και μεγάλες καταθέσεις και σε βλέπουν μια φορά το μήνα όχι μόνο δεν σου χαμογελούν αλλά σε λοξοκοιτάζουν και από πάνω. Οι τράπεζες έγιναν σήμερα στυγνοί χρηματιστικοί οργανισμοί και αν βρεθείς σε ανάγκη και πέσεις στα χέρια τους σε στίβουν σαν λεμονόκουπα. Ενώ παλιότερα πήγαινες στην τράπεζα και σου έδινε δάνειο με το χαμόγελο, χωρίς μεγάλες διαδικασίες και με όσες ευκολίες πληρωμής ήθελες και με μικρό τόκο. Ακόμη παλιότερα όλες οι υπηρεσίες ήταν δωρεάν. Σήμερα δεν υπάρχει προσφορά υπηρεσίας που δεν χαρατσώνεται. Αναφέρω ένα παράδειγμα. Σήμερα που οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές έχουν κλέψει δεκάδες χιλιάδες δουλειές τραπεζιτικών υπαλλήλων μειώνοντας έτσι σημαντικά τα έξοδα λειτουργίας τους, αντί οι τράπεζες να μειώσουν το κόστος των υπηρεσιών τους, αυτές μας επιβαρύνουν με μεγαλύτερο χαράτσωμα και από πάνω με το να αυξάνουν περισσότερο τα τέλη τους, κυρίως τα άτομα που προτιμούν να κάνουν τις συναλλαγές τους στο ταμείο. Αφήστε το service fee, που πληρώνουμε για να μας κρατούν τα χρήματα τα οποία τα τοκίζουν με τριπλάσιο τόκο από ότι αυτές δίνουν στους καταθέτες που «κλείνουν» τα χρήματά τους για ένα διάστημα. Όμως φτάσαμε σε ένα σημείο που κανείς δεν μπορεί πια να ελέγξει τις τράπεζες. Οι παλιές καλές μέρες δυστυχώς ανήκουν στο παρελθόν και δεν ξαναγυρίζουν.

ΕΚΕΙΝΑ τα ωραία χρόνια δεν υπήρχε ανεργία, δεν είχε πληθωρισμό, δεν υπήρχε εξωτερικό χρέος, ούτε το πρόβλημα με τα ναρκωτικά και μπορούσες τότε να κοιμηθείς με ξεκλείδωτο το σπίτι, οι διαρρήκτες και οι εγκληματίες ήταν ανύπαρκτοι. Σήμερα ο τρόμος και ο πανικός βασιλεύουν πάνω από την πόλη του Σύδνεϊ. Η αστυνομία δεν μπορεί πια να προστατεύσει τον απλό πολίτη και αυτός αναγκάζεται να πάρει τα δικά του μέτρα. Κλειδαμπαρώνεται στο σπίτι του, βάζει σίδερα στα παράθυρά του, συναγερμούς και περιμένει το μοιραίο. Δεν μπορείς να περπατήσεις μέσα στην πόλη του Σύδνεϊ με ασφάλεια τις βραδυνές ώρες. Γιατί συμμορίες νέων σκορπούν το φόβο και τον τρόμο στους διερχόμενους πολίτες. Στη σημερινή Αυστραλία η εγκληματικότητα είναι μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα. Επίσης η μάστιγα των ναρκωτικών έχει πάρει επικίνδυνες διαστάσεις στη χώρα που ζούμε, σε σημείο που να θεωρείται πλέον ως το κατεξοχήν εθνικό πρόβλημα. Δεν είναι άλλωστε λίγα τα παραδείγματα τοξικομανών που κλέβουν, ληστεύουν ή σκοτώνουν, για να εξασφαλίσουν την καθημερινή τους δόση. Οι βαρώνοι των ναρκωτικών κάθε μέρα που περνάει όλο και περισσότερο απλώνουν τα ατσάλινα δίχτυα τους και θησαυρίζουν σκορπώντας το θάνατο, κυρίως στη νεολαία μας και το τίμημα που πληρώνει σήμερα η κοινωνία μας είναι πολύ ακριβό.
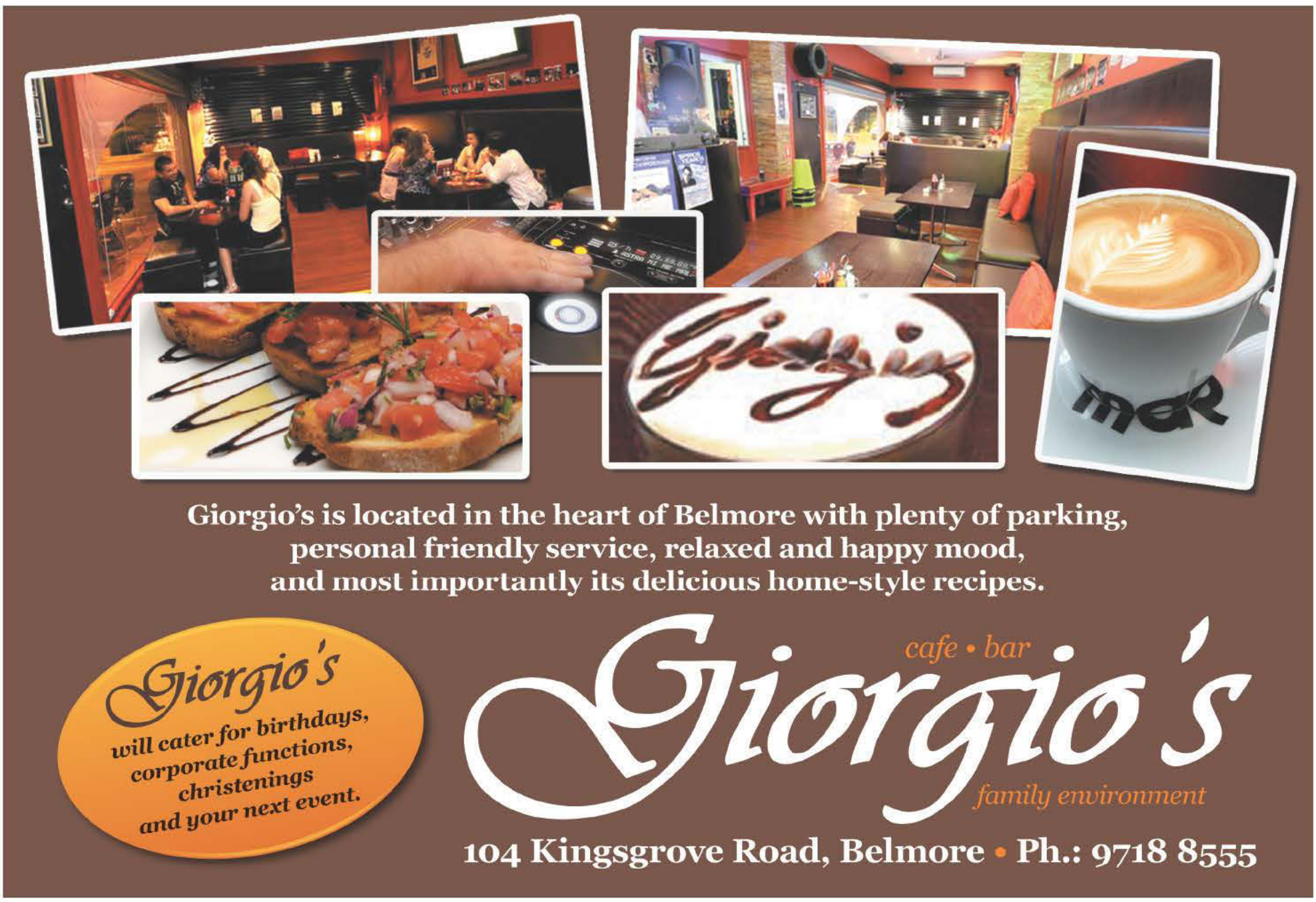
ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ χρόνια του πενήντα και του εξήντα και τα χρόνια του Μένζις ήταν πράγματι χρυσές εποχές. Δεν υπήρχαν τα προβλήματα με τα ναρκωτικά, το έγκλημα, τις συμμορίες με τους διαρρήκτες και μπορούσες τότε να κοιμηθείς με ξεκλείδωτο το σπίτι. Όταν κοιτάμε πίσω, μου είπε ένας Πρωτοπόρος μας, εκείνα τα χρόνια του Μένζις, ήταν σαν ένας παράδεισος. Εποχή που η ιδιοκτησία σπιτιού δεν ήταν όνειρο, αλλά ήταν κατορθωτό για όλους. Ο πληθωρισμός και η ανεργία ανύπαρκτα. Δεν είχαμε το πρόβλημα με τα ναρκωτικά, το Αίπτζ, τους διαρρήκτες και κοιμόμασταν με τις πόρτες ανοιχτές. Πιστεύουν οι επιζώντες Πρωτοπόροι μας, ότι είναι μακρινοί πια οι καιροί που η ζωή στην Αυστραλία κυλούσε σαν ένα σιγανό και ειρηνικό ρυάκι, χωρίς βάσανα και χωρίς το άγχος της σημερινής καταναλωτικής κοινωνίας. Αχ, μου είπαν οι παλιοί συμπατριώτες μας, οι παλιές καλές ημέρες ανήκουν στο παρελθόν και δεν ξαναγυρίζουν! Τα όμορφα εκείνα χρόνια, όπως μου τα περιέγραψαν οι Πρωτοπόροι μας, είναι ένας ωραίος μύθος ή μήπως κοντά στο μύθο υπάρχει και μια απαίσια πραγματικότητα; Περιμένουμε και τις δικές σας κρίσεις και απαντήσεις.